

José Luís Peixoto

a legszebb nő a világon

*te olyan szép vagy ma. mikor arról beszélek, hogy
a kert földjéből virágok születnek, arra gondolok,
milyen szép vagy.*

*befelé a házba, befelé a szobába, nyitom a szekrényt,
nyitok egy fiókot, nyitok egy kis dobozt, amiben fekszik a te
finom aranyláncod.*

*befelé az ujjak között, vigyázom a szálra, mintha
a te nyakadon érintené meg a bőrt.*

a kék ég, a ház, a szoba, és vagy te, bennem laksz valahol.

te olyan szép vagy ma.

aranyló hajad, a homlok, a szem, az orr, az ajkak.

*benne laksz valamiben, ami belesorgott a világba,
a hangom felruház téged, hogy eztán a te neveddel írják
a szépség szót.*

aranyló hajad, a homlok, a szem, az orr, az ajkak.

*szembetalálkozom a csenddel, a világ közepén,
te olyan szép vagy ma; csak ennyit szeretnék mondani.*

Fotó San Franciscóról

*San Francisco te vagy, meg a kanapén töltött
délutánok, ülve vagy fekvő, minden pózban,
összevissza. Nem neheztelek egyáltalán
San Franciscóra, sőt talán eljön még újra az idő,
hogy képesek leszünk együtt eltölteni hétvégéket
napernyők erdeje között. Kalifornia nem örök,
de van egy bizonyos fajta csendje, amire folyton*

*törekedni kell, és csak nagy ritkán köszönt be.
Ettől vagy vonzó, San Francisco. Meglásd, rikitó
virágos ingekben járunk, és mindenem nevetünk
majd. És, hiába volt más a régi fotókon, amikor
egyikünk meghal, a másik is ott lesz majd vele.*

Fotó Madridról

*Madrid újra és újra visszajön. Hosszú évek kellenek
ahhoz, hogy megtanuljuk, mi minden zajlik le
az idő múlásával. Ezért mondhatom biztosan,
hogy Madrid újra és újra visszajön. Nem tudom, hogyan
egyeztünk ki a helyzettel. Madrid és én nem
ismerjük egymást igazán. A lényegét tudjuk, és
a többit majd kitaláljuk. Ahogyan nekem, úgy
Madridnak is sok arca volt már ebben az életben.
Mégis, bármikor találkozunk, a nevünk
mindig a régi marad. Kiértékeljük egymáson
a hegeket és az öregedés apró jeleit.
Nem állítunk fel célokat, elfáradtunk.
Madrid és én csak egy ágyra vágyunk, de,
ha nincs ágy, megelégszünk a padlóval, és
ha nincs padló, megelégszünk egy öleléssel.*

José Luís Peixoto (Galveias, 1974) portugál író, költő, irodalmár, a lisszaboni Új Egyetemen doktorált angol és német nyelvű irodalomból. Hazájában „az irodalom rocksztarjaként” aposztrofálják. Regényeit, versesköteteit és drámáit számtalan rangos díjjal jutalmazták (Oceanos-prémio a portugál nyelvű irodalomért, Otra Miranda-díj, Daniel Faria költői díj), 27 évesen ő volt a legfiatalabb Saramago-díjjal kitüntetett szerző, a legrangosabb portugál irodalmi díjat *Nenhum olhar* (Egyetlen pillantás nélkül, fordította Bense Mónika) című első regényéért kapta 2001-ben. Műveit eddig 14 nyelvre fordították.

Gál Soma fordításai